

POSTANOWIENIE

Dnia 09 lutego 2015 roku

Sąd Rejonowy w Otwocku Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Kamila Różańska

Protokolant: Ewelina Mucha

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 09 lutego 2015 roku

zażalenia Prezesa Zarządu Biura Ochrony Zwierząt Fundacji dla Zwierząt ARGOS Tadeusza Wypych na postanowienie Prokuratury Rejonowej w Otwocku z dnia 12 września 2014 roku w sprawie 2 Ds. 283/14 o umorzeniu dochodzenia

na podstawie art. 329 § 1 k.p.k., art. 437 § 1 k.p.k., art. 465 § 1 i 2 k.p.k.

postanawia:

zażalenia nie uwzględnić i utrzymać w mocy zaskarżone postanowienie.

UZASADNIENIE

W dniu 28 września 2014 roku Prokurator Prokuratury Rejonowej w Otwocku zatwierdził postanowienie o umorzeniu dochodzenia w sprawie znęcania się nad zwierzętami w okresie od dnia 01.01.2013 r. do dnia 26.03.2014 r. w schronisku dla bezdomnych zwierząt prowadzonym przez Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami w Celestynowie, powiatu otwockiego, województwa mazowieckiego, tj. o czyn z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt na podstawie art. 17 § 1 pkt. 2 k.p.k. wobec braku znamion czynu zabronionego.

Na powyższe postanowienie w ustawowym terminie zażalenie złożył Prezes Zarządu Biura Ochrony Zwierząt Fundacji dla Zwierząt ARGOS Tadeusz Wypych wnosząc o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie. W wyniku przeprowadzonej analizy zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd doszedł do przekonania, iż decyzja podjęta przez Prokuratora jest słuszna, oparta na zasadzie swobodnej oceny dowodów. W przedmiotowej sprawie dochodzenie zostało przeprowadzone w sposób rzetelny, a Prokurator zgromadził kompletny materiał dowodowy i dokonał właściwej oceny całego, zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Zgodnie z art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt karze podlega ten kto znęca się nad zwierzęciem. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, iż przestępstwo znęcania się nad zwierzętami określone w art. 35 ustawy o ochronie zwierząt można popełnić wyłącznie w sposób umyślny. Wyraz takiemu pogładowi dał Sąd Najwyższy w wyroku - SN V KK 187/09 z dnia 2009-11-16, LEX nr 553896 – stwierdzając iż - *Przestępstwo znęcania się nad zwierzętami określone w art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt*

może być popełnione tylko umyślnie i to wyłącznie z zamiarem bezpośrednim (...) Znęcaniem się jest natomiast każde z wymienionych w art. 6 ust. 2 ustawy sposobów bezpośredniego postępowania w stosunku do zwierzęcia, które muszą być objęte zamiarem bezpośrednim sprawcy, zamiar odnosi się więc do samej czynności sprawczej, a nie do spowodowania cierpień lub bólu.

W zakresie w/w przestępstwa niezbędne są niebudzące wątpliwości dowody, które wskazywałyby na istnienie bezpośredniego zamiaru popełnienia opisanego czynu, gdyż można go popełnić tylko umyślnie. Tymczasem w aktach sprawy brak jest takich dowodów. Zeznania przesłuchanych w sprawie świadków można podzielić na tych, którzy popierają wersję Izabeli Działak, głównie pracowników schroniska twierdzących, że zwierzętami w schronisku dobrze się zajmowano, były karmione odpowiednim pokarmem, zadbane, leczone oraz na tych twierdzących, że psy były chowane w złych warunkach, zaniedbane, nieleczone i wychudzone – głównie wolontariuszy. Jednocześnie brak jest jakichkolwiek innych dowodów, które jednoznacznie mogłyby posłużyć do weryfikacji obydwu wersji wydarzeń.

Należy pamiętać, iż zamiar jako element strony podmiotowej nie może być domniemywany, a musi być ściśle udowodniony. Zdaniem Sądu w niniejszej sprawie słusznie uznał Prokurator, iż brak jest znamion strony podmiotowej czynu zabronionego art. 35 ust. 1a ustawy o ochronie zwierząt.

Nie ulega najmniejszej wątpliwości, iż w schronisku dla bezdomnych zwierząt prowadzonym przez Towarzystwo Opieki nad Zwierzętami w Celestynowie dochodziło do pewnych nieprawidłowości i zaniedbań. Jednak z całego materiału dowodowego jednocześnie wynika, iż schronisko to jest przepełnione, brakuje środków finansowych, utrzymywane jest z datków, nie otrzymuje wsparcia finansowego z Urzędu Gminy. Nie można pominąć faktu, iż są to powszechne problemy w tego typu placówkach. Trudno zatem wykazać, iż ewentualne szkodliwe działania kierownictwa schroniska nosiły znamię umyślności. Zebrany materiał dowodowy nie pozwala na ustalenie, że działania, które doprowadziły poszczególne zwierzęta do cierpień podejmowane były z zamiarem bezpośrednim.

Skarżący zaś w treści zażalenia nie przedstawił żadnych nowych okoliczności ani dowodów, które skutkowałyby koniecznością uchylecia zaskarżonego postanowienia.

W powyższej sytuacji Sąd utrzymał w mocy zaskarżone postanowienie, uznając, iż organ procesowy podjął słuszną decyzję o umorzeniu dochodzenia w sprawie.

Mając powyższe na uwadze, Sąd postanowił jak na wstępie.

Za zgodność z oryginałem

Świadczy Sekretarka

Ewelina Mucha

